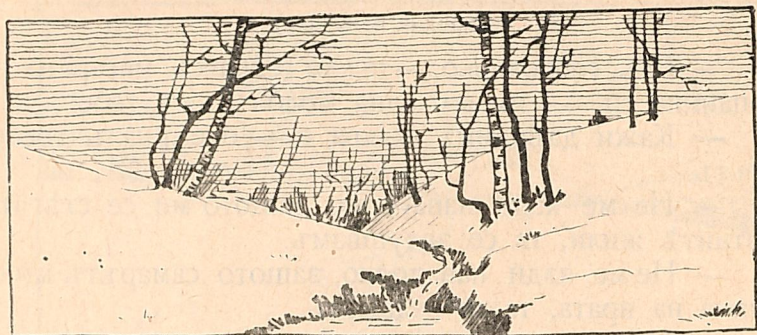

Р Ъ К А Т А

Седнали на сѣнчестия брѣгъ,
Презъ лѣтото гледахте ли всички
На рѣката веселия бѣгъ,
Сребърната дреха отъ звездички?

Какъ тя пѣеше край върбалакъ,
Край глогини въ цвѣтъ клоне навѣли!
Покрай буйни ниви съ росенъ знакъ
Слушаха я шипки разцѣфтели.

А сега, облѣкла дреха сива,
Храсти голи срѣща въ своя пжть,
Отминава бавно, мълчалива,
Сякашъ тѣжни мисли я гнетятъ.

Скоро зимата ще ѝ застели
Брѣговетъ съ бѣлъ атлазъ навредъ,
Ще заспи тя въ бисерни постели,
Въ чуденъ, сребренъ ковчегъ отъ ледъ.

Ст. Цанкова — Стоянова.